

Imani Thompson

HONEY

Traducció de
Scheherezade
Surià

La **Singular**

I
EL TEU SILENCI

I

El missatge diu Q fas avui?

Ella ja ha comprat el formatge de cabra, la remolatxa, els créixens i els pinyons.

Q fas avui?

Ja s'ha depilat amb la navalla, les pinces i amb cera, fins i tot l'anus. Fins i tot, i mira que s'odia per això, ha passat l'aspiradora.

Resulta que el que havia «de fer» avui era l'Ethan. Després de preparar un sopar que demostrés la seva sofisticació informal, se suposava que havia d'estar a sobre, a sota i per a ell en tots els sentits que li vingués de gust. Sospira, entretanca els ulls contra el sol i escriu.

*Pensava que vindries avui :**

Tan bon punt envia el missatge, es penedeix del petó. Ell no respondrà immediatament, és clar, seria massa cortès. Es recolza contra els maons de la paret; Pembroke és un carrer ple de ciclistes i alumnes. Es desplaça per Instagram. Actualitza els missatges. Els tanca. Els obre.

Es penedeix de com va vestida. Aquesta combinació de texà i caixmir blau pàllid estava pensada per a

ell perquè fa que la proporció entre el cul i la cintura es vegi espectacular. Però els texans se li apugen. S'hauria de canviar. Comprova quan ha estat actiu per darrera vegada. L'Ethan no es mereix ni els pinyons.

Quan es gira per marxar, ell respon, com si pogués ensumar el seu canvi de rumb.

Ostres, merda, no hi puc anar. Em sembla que t'ho vaig dir

[emoji de cara somrient cap per avall] Tinc la grip

Una excusa; com a mínim li ha concedit aquesta cortesia al seu ego.

Em sap greu, que algú et dugui sopa.

Ella inclou deliberadament el punt final.

Me la podries dur tu, la sopa [cara picant l'ullet, emoji d'un bol fumejant].

Veure's a ella mateixa en un tren cap a Londres amb una bossa de sopa de pollastre i uns pantalons incòmodes li fa venir ganes de, per un moment, posar-se a xisclar.

*Treballo tot el dia. Espero que et milloris aviat :**

No només es penedeix del petó, sinó de tot el misatge. «Treballo tot el dia.» Tampoc no hi hauria anat, si hagués pogut.

Ja t'ho compensaré [emoji de cor taronja].

No ho farà.

Hauria de trencar amb ell, però l'Ethan Brady té vuit anys més, té una hipoteca i treballa en dret mercantil (si fos en drets humans seria millor, però s'hi

conforma). A més, no és blanc, ha llegit bell hooks i sap què fer amb el clítoris. És a dir, en un món d'estàndards baixíssims, ja duia avantatge abans de preparar-li uns ous Benedict amb salsa holandesa casolana.

Fa tres mesos que surten i aquesta havia de ser la primera vegada que ell anava a casa d'ella. No són una parella tancada, però fa una setmana ella es va esborrar de Hinge i va començar a plantejar-se anomenar-lo el seu xicot.

S'acosta una dona gran amb una cistella de la compra amb rodes. L'Yrsa es comprimeix tan bé com pot contra la paret. És difícil amb –com les va descriure l'Ethan?– «la mena de tetes que va fer que Jay-Z fos infidel». Li dedica a la dona el seu millor somriure, que és respost amb un espetec de llengua. Molt bé, que et follin a tu també.

Inspira. Expira. Intenta recordar què li ha dit l'aplicació Deliciously Ella durant el ioga d'aquest matí: aquesta pràctica se centra en la gratitud. M'agradaria que pensessis en tres coses per les quals estàs agraïda.

1. El conillet, que necessitarà aquesta nit.
2. –

Sí, no, necessita menys benestar i més cafeïna. El sol dibuixa geometries amb la llum. Travessa el carrer i camina cap a l'auditori. Es donarà el caprici de prendre's un cafè gelat. Es dirà a si mateixa que gastar-hi massa és un acte d'amor propi, benestar

posat en pràctica, una cura personal radical. Lorde n'estaria orgullosa.

S'han redistribuït els escriptoris de l'oficina del Departament. S'han redistribuït perquè la Janice (a qui li agrada considerar-se cap del Departament, tot i que no ho és) ha assistit no fa gaire a un curs de gestió i des de llavors ha decidit que és important tenir «una distribució més harmoniosa». L'Yrsa no veu que coïnté d'harmonios que ara s'hagi d'asseure al racó, al costat del contenidor de reciclatge.

–Cafè?

Com a mínim, continua asseguda al costat de les dues úniques dones que li cauen bé al Departament.

–Ja en tinc un, gràcies. –Aixeca la tassa per emportar.– Has arribat d'hora.

–He anat a remar. –La Skye encara duu la roba esportiva, amb les trenes blau cel recollides en una cua. S'està escrivint recordatoris per a ella mateixa en unes notetes adhesives.– Per cert, demà a les deu hi ha una reunió per parlar dels canvis en la qualificació de les tesis. Quina alegria! –La Skye sí que sembla força contenta amb això.– I volen que els enviem les preguntes de l'examen abans que s'acabi el mes.

La Skye, que també és supervisora d'alumnes universitaris, és tot el que l'Yrsa no és. Remera,

representant del sindicat d'estudiants, molt implicada en la societat africana i caribenya. Té 32.000 seguidors en una pàgina d'Instagram on detalla la seva vida universitària. Hi puja l'esmorzar de cada dia i és el tipus de persona que l'Yrsa, en general, detestaria. Però tant ella com les seves orelles petites són molt adorables.

La Skye arrufa el front.

—Estàs maca.

—Que no acostumo a estar maca o què? —fa l'Yrsa.

—T'has pintat els ulls.

—I?

—Que només et pintes els ulls quan...

L'Yrsa aixeca les celles i la Skye somriu.

—Vols res de la cuina? —pregunta, mentre s'incorpora—. Espero que hagin arreglat la cafetera.

—Estic bé, gràcies. —L'Yrsa encén l'ordinador portàtil, molesta. Aquest matí no s'hauria d'haver passat vint minuts perfeccionant-se la cueta de l'ull: una línia fina que contrasta amb la resta del seu rostre suau i d'ulls grans.

Té correus electrònics sobre treballs endarrerits, desguassos embossats i una seguda per salvar la biblioteca Seeley. Ho ignora tot i després mira cap a l'oficina. A diferència de molts altres llocs de Cambridge, el departament de Sociologia no té cap encant. L'entrada sembla la d'una clínica de salut sexual. Almenys a aquesta hora del dia s'hi està tranquil. L'altra taula del costat, la de la Nina, és buida.

L'Yrsa grapa alguns papers que no caldria grapar i després respon a l'alumne que vol una pròrroga per lliurar un assaig. L'hi diu que no hi ha cap problema, sempre que no li importi malbaratar els seus diners o els dels seus pares.

La Skye torna amb aire abatut.

—Doncs la màquina estava avariada. He hagut de robar-li una bosseta de te a l'Oliver. —Totes dues saben com li molestarà, això, a l'Oliver.

L'Yrsa obre les diapositives de la classe, però no es molesta a editar-les. Vol mirar Instagram; no l'hauria de mirar, però ho fa igualment.

Ell no li ha enviat cap més missatge.

—L'Ethan? —La Skye la mira.

—Potser.

—Quan el deixaràs?

—Sí, ja ho sé, ja.

—No sé per què deixes que et faci passar per això.

L'Yrsa tampoc no n'està segura. Normalment, amb dos *strikes* els envia a passeig. Però quan vas encadenant cites, en algun moment has de ser realista.

—Has vist la Nina? —L'Yrsa està esborrant correus electrònics sense llegir-los.

La Skye fa que no amb el cap. Ha començat a corregir una pila de redaccions, sempre impreses per assegurar-se que no se li escapa res. Com la majoria de la gent aquí, té un puntet neuròtic. Acaba d'escriure un comentari abans de dir:

–La veritat és que fa uns dies que no la veig.

–Que estrany.

La Nina, polonesa i bufona, estudia els genocidis, però és molt divertida.

–La Nina et dirà que...

L'Yrsa veu com s'acosta el supervisor.

–Digues-li que no hi soc. –Deixa caure la grapadora a terra, per haver-se d'ajupir, gairebé sota l'escriptori, per recollir-la.

–Et puc veure.

–No, no pots.

–T'estic mirant, literalment.

L'Yrsa es torna a asseure a la cadira giratòria.

–Hola, Syed.

–Entenc que no tens l'esborrany que et vaig demanar.

Ella aixeca les mans.

–Saps que compliré.

–Això no és un tracte de drogues. –En Syedriu. Porta un altre jersei teixit a mà; l'Yrsa no sap com s'ho fa per tenir-ne tants.

–Per cert, gràcies per la invitació –diu ella.

En Syed sembla confós i s'inclina lleugerament sobre l'escriptori.

–Per a la presentació del llibre, dic. Puc venir.

–Ah, és clar, sí, gràcies. –Sempre s'avergonyeix quan algú esmenta el seu llibre. Potser perquè tracta sobre la violència de les bandes a Londres tot i haver-se criat als comtats limítrofs.– Els editors van insistir a

fer una presentació. Tu també pots venir, Skye, si no tens res a fer. –Ara s’avergonyeix encara més.

–Seria fantàstic, gràcies –diu la Skye.

–Ara que parlem d’invitacions, la meva dona vol saber quan tornaràs a venir a sopar –pregunta en Syed.

L’Yrsa està una miqueta obsessionada amb la seva dona, una advocada amb l’energia de Ruth Ginsburg.

–Encara parla del pastís de poma que vas fer –diu ell.

–El secret és el rom. –A l’Yrsa sempre li agrada que apreciïn els seus pastissos. – T’enviaré l’esborrany la setmana que ve.

–M’ho promets?

–T’ho prometo.

–Em quedaré amb aquest bolígraf fins que ho facis. –I en Syed, efectivament, s’enduu un dels bolígrafs. El de quatre colors.

–És bo, el llibre? –pregunta la Skye quan ja ha marxat.

–La veritat és que sí. És força fotut, el que fan les bandes.

–No ho vull saber. –A la Skye li agrada limitar-se a estudiar les parelles blanques que adopten nadons negres i no paren de publicar coses a les xarxes socials. – Mira, ja ve la Nina. –Assenyala la porta amb el cap. – Sempre m’oblido de tornar-li el jersei.

Però avui la Nina no porta els pantalons de cintura alta i el jersei curt de sempre, sinó les malles de ioga i

una samarreta extragran. Duu els cabells negres curts recollits en una pinça a punt de caure.

–Hola.

–Ai, hola. –La Nina no mira les seves amigues.

–Estàs bé? –pregunta la Skye primer.

–Només busco... No heu vist pas...? –La Nina remena els calaixos de l'escriptori.

–Segur que estàs bé? –pregunta l'Yrsa en segon lloc.

–Sí, ho sento. He estat malalta i ara faig tard a una reunió i no trobo... –La veu traspua massa emoció. La Nina no s'emociona mai tant. És tranquil·la i amable. La mena de persona que amagaria un fugitiu polític.– Ja ens veurem... més tard. –I marxa, amb la mateixa pressa amb què ha arribat.

L'Yrsa es regira a la cadira.

–Creus que, per fi, ha començat a sortir amb algú?

–No ho crec pas.

L'Yrsa es gira i pensa.

–Potser està embarassada.

–Estava amoïnada per allò del, eh..., finançament, espero que no sigui això. Li enviaré un missatge. –La Skye ja té el telèfon a la mà.– Ei, no hauries de ser a classe, tu?

–Merda, sí.

Els odia.